

• บทที่ ๑ •

“เฮ้...ทারা ได้ข่าวว่าบ๊ิกบอสจะให้คุณไปดูแลติดตั้งเครื่องที่เมืองไทยหรือ?”

ผู้ทักเป็นหนุ่มใหญ่ผมสีทองอร่าม ตาสีฟ้าเข้มจัดเป็นประกาย ยามเมื่อมองร่างบางในชุดหมีสีเข้ม ตัดกับหมวกกันน็อกสีเหลืองสด ที่เพิ่งเดินอย่างคล่องแคล่วเข้ามาในแผนกซึ่งเต็มแน่นไปด้วยโต๊ะทำงานนับสิบ เจ้าของโต๊ะอยู่ประจำบริษัทอยู่ครั้งเดียว เพราะอีกครั้งถูกส่งออกไปติดตั้งเครื่องจักรต่างๆ แทบจะทั่วทุกมุมประเทศหรือมุมโลก

ธาราทรอดหมวกที่ต้องใส่ทุกครั้งยามเข้าตรวจเครื่องจักรในโรงงานไว้บนโต๊ะ พื้นที่หนึ่งในสามจับจองด้วยคอมพิวเตอร์ มัลติมีเดียเครื่องใหม่เอี่ยม ส่วนพื้นที่ที่เหลืออยู่ก็เต็มไปด้วยกระดาษแปลน เครื่องจักรกล และแฟ้มตั้งหนา หญิงสาวยกมือเสยผมสีน้ำตาลเข้มเลื่อมทองสั้นๆ ที่ถูกกดอยู่ใต้หมวกนับชั่วโมงให้เข้ารูปพร้อมกับเอ่ยตอบ

“ชาวไวจิงนะมาร์ค เห็นนายเปรยๆ อยู่สองสามคำ ยังไม่รู้อะไรแน่นอนเลย รู้เรื่องกันก่อนแล้ว”

“ไม่ไหวได้ยังไง” โทนี่ หน่อมลูกครึ่งอเมริกัน-เกาหลิตะโกนจากโต๊ะทำงานของเธอ “แฟรงค์มันไปประชุมมา ได้ยินชื่อทाराเข้าก็ตาทูเหลือกริบมาบอกพวกเรา กลัวว่าข่าวจะเป็นความจริง”

“ข่าวน่ะคงจริง แต่ยังไม่ได้รับการทบทวนอย่างเป็นทางการและไม่แน่ใจด้วยว่าจะโอเคไปหรือเปล่า” หญิงสาวตอบ

“ทำไมล่ะ ไหนเธอเคยบ่นว่าอยากกลับไปเที่ยวเมืองไทยสักครั้ง เพราะตั้งแต่ย้ายมาอเมริกา ไม่เคยได้กลับไปสักที โอกาสดีแล้ว น่าจะรีบคว้านะ”

โจอันน่า หรือที่เพื่อนฝูงเรียกติดปากสั้น ๆ ว่า ‘โจ’ พูดขึ้นหล่อนเป็นวิศวกรหญิงหนึ่งในไม่กี่คนของแผนกที่สนิทสนมกับธาราธรเป็นพิเศษ

“ห่วยยาย” หญิงสาวตอบสั้น ๆ ใบน้ำรูปไข่ขิงดงตามอันเนื่องจากการผสมผสานอย่างเหมาะสมของตะวันออกและตะวันตก เคียดแค้นขึ้นเล็กน้อย ซึ่งลักษณะความเจี๊ยบงันและเคร่งขรึมนี้เพื่อนสาวเคยบ่นให้ผู้ร่วมงานคนอื่นฟังเมื่อหญิงสาวเข้ามาทำงานใหม่ๆ ว่า

‘ทารานี่สวยนะ สวยอย่างประหลาดเขียวละ แต่เสียดายไม่ค่อยยิ้มหรือหัวเราะเหมือนคนอื่นเขา เคียดๆ ยังไงไม่รู้ นี่ถ้าเขาจะยิ้มแย้มแจ่มใสกว่านี้อีกสักนิด... นิดเดียวเท่านั้นแหละ รับรองแผนกของเราหนุ่มๆ คงมาแย้มกันให้คึกๆ’

‘เป็นอย่างนี้แหละดีแล้ว’ มาร์คแย้งได้ทันที ‘ขนาดแค่นี้ไอ้หนุ่มฝ่ายวิเคราะห์การตลาดก็โผล่หน้ามาอยู่นั่นแล้ว ถ้าทाराยิ้มแย้มแจ่มใสหน่อย คู่แข่งผมคงยาวเป็นไมล์’

‘ยาวเป็นไมล์หรือแค่หยิบมือ นายก็ไม่ได้แถมหรือว่า’ โทนี่ซึ่งค่อนข้างจะปากเบาแหย่ ‘ทाराเคยมองที่ไหน รายนั่นนะหัวเก่าแท้ๆ วันก่อนขอควงแขนเข้าหน่อยยังมองตาเดียวบ๊ัดเลย’

‘เห็นว่ายายเขาเลี้ยงมานี่...คงจะเลี้ยงแบบเต็มๆ ตามธรรมเนียม

คนประเทศเขา แล้วนี่ทาร์ยังอยู่กับยายนะ ไม่ได้แยกอาร์ทเมนต์ออกมา โจอันน่าว่า

‘แปลกพิลึกละ พวกธรรมชาตินิยมตะวันออก เห็นมาหลายบ้าน แล้วที่ชอบเก็บเด็กไว้กับบ้าน จนโตแล้วยังไม่ปล่อย’ แพรงค์ ออกปาก คนอเมริกันนั้นคุ้นเคยกับการแยกตัวออกจากบ้านตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัย และการที่จะย้ายกลับเข้าไปอยู่กับญาติผู้ใหญ่นั้นก็เปรียบเป็นฝันร้ายทีเดียว

‘ครอบครัวของตะวันออกอบอุ่น’ ลูกครึ่งเกาหลีที่มีชีวิตครอบครัวฝ่ายแม่ไม่ต่างกันเท่าไรหรอกแถมทันที ‘แล้วเท่าที่รู้มา ทาร์เขามีแค่ยายคนเดียว พ่อแม่ตายหมด ยายอุตสาห์หอบหิ้วกันมาจากเมืองไทย ทาร์เลยคงจะผูกพันกับยายเป็นพิเศษ’

หากก็ไม่มีใครในที่ทำงานเคยเห็นหรือรู้จักกายของธาราธร เพียงแต่รู้ว่าหลังจากเข้าทำงานได้ปีเดียว ยายของหญิงสาวก็ป่วยเป็นมะเร็ง ต้องเข้าพักรักษาตัวในสถานพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งเท่านั้น และเวลาถามถึง หล่อนจะตอบสั้นๆ เพียง ดีขึ้น ไม่ค่อยดี...โดยไม่อธิบายความมาก อย่างครั้งนี้เมื่อโทนี่ถามว่า

“เออ...แล้วตอนนี้ยายเป็นยังไงบ้างล่ะทาร์?”

“ไม่ค่อยดีเท่าไร” หล่อนตอบสั้นเหมือนทุกครั้ง ดีหน่อยที่ครั้งนี้มีเสริมต่อ “ถึงได้ไม่อยากเดินทางไปไหนไกลๆ นานๆ ไร”

“นั่นสิทาร์” มาร์คพยักพเยตีให้หล่อน “ให้คนอื่นไปแทนเถอะ...ส่งแพรงค์ไปก็ได้ ขึ้นคุณไป แผนกของเราคงอับเฉาแย่”

ชายหนุ่มผมทองคนนั้นไม่เคยปิดบังความพึงพอใจกับสาวน้อยเอเชียในแผนก ความจริงเขาเริ่มตาม ‘จิบ’ หล่อนอย่างเปิดเผยตั้งแต่หญิงสาวเข้าทำงานด้วยซ้ำ หากนายช่างสาวน้อยแสดงชัดเจนเหมือนกันว่าหล่อนยินดีคบค้าสมาคมกับเขาในฐานะเพื่อนเท่านั้น แต่เขาก็ยังไม่ละความพยายาม

“เอ๊ะ...พูดอย่างนี้ไม่ถูกนะ” คนที่ถูกหมายหัวให้ส่งไปแทน

ไวยขึ้น “เรื่องอะไรจะเหมาะให้ฉันไปแทน ฉันว่านายนั้นแหละเหมาะสุด ทางเมืองไทยเขาซื้อเครื่องรีไซเคิลพลาสติก...งานถนัดนายไม่ใช่หรือ ไอ้พวกเอาของเก่ามาทำใหม่”

“มันก็ฝ่ายเดียวกัน แขนกเดียวกัน ฉันทัด นายก็ต้องถนัดด้วยแหละว่า...ไม่ฉันจะอยู่ได้ไง” อีกฝ่ายไม่รำซื้อให้เช่นกัน

“เอ๊ย พวกผู้ชายนี้เถียงกันไปได้ บอสเขาไม่ยากได้พวกนายหรอก เขาอยากส่งทหารไปมากกว่า เพราะอย่างน้อยทหารก็พูดไทยได้ คงจะติดต่อดีอะไรก็ได้รู้เรื่องกว่า” โจอันนำตัดบทย่างเหลืออด

“พูดไทยได้ แต่ไม่ซัดเท่าไรหรือ รอก แถมยังอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้เลย อย่าลืมลิจใจ ว่าฉันมาอยู่ที่นี้ตั้งแต่อายุห้าเดือน ไม่รู้จะสื่อสารอะไรได้แค่ไหน แต่ก็อย่างว่า...” ธารารยักไหล่ “งานนี้คิดว่าคงต้องปฏิเสธ”

“เสียตายนะ” เพื่อนสาวคนเดียวในแผนกพยักพยิด

“เขาว่าเมืองไทยเป็นสวรรค์เขตร้อนไม่ใช่หรือ เห็นในโฆษณาทีวี อเมซิ่งไทยแลนด์ ไซแอมแคทนอนอยู่ทำน้ำ น่ารักสุดใจเลย เห็นแล้วอยากไปเที่ยวออก”

รายนี้รักแมวเป็นชีวิตจิตใจ...ซึ่งก็เหมือนกับชาวอเมริกันส่วนใหญ่ที่ถือสัตว์เลี้ยงประหนึ่งคนในครอบครัว จะเรียกขานไม่เคยขึ้น ‘มัน’ แต่ต้องใช้เขาหรือเธอตามเพศของสัตว์

“รอกติด มีแต่ฝุ่นซ่อมถนนละไม่ว่า ซ่อมทั้งปี ไปกี่ครั้งๆ ก็ต้องซ่อมถนน รอกติดยาวอยู่เรื่อย” โทนี่ซึ่งเคยไปเมืองไทยมาสองสามครั้งแย้ง ก่อนสรุป

“ทหารอยู่ที่นี้แหละดีแล้ว มีสาวสวยติดแผนกไว้บ้าง พวกเรามาทำงานจะได้มีบรรยากาศสดใสบ้าง ไม่งั้นวันๆ เจอแต่เครื่องจักรกับคนงานตัวขนาดน้องๆ สองร้อยปอนด์ คงอ้วก...”

“เอ๊ะ แค่ว่าหรือที่ทำให้บรรยากาศในแผนกดี แล้วฉันล่ะ?” โจอันนำเอะอะ

“อย่างเธอ...” แพรงค็เอียงคอมมองอย่างเพ่งพิณิจ

โจอันน่านั้นโครงสร้างใหญ่แบบชาวตะวันตกทั่วไป ใบหน้าค่อนข้างกว้าง และระหว่างทำงานหล่อนมักรวบผมสีอ่อนขึ้นทั้งหมด เวลาสวมหมวกสวมชุดหมีเข้าตรวจงานการผลิต มองเผินๆก็ไม่ต่างจากนายช่างหรือคณางานอื่นๆ

“ถ้าดูผ่านๆ คงไม่รู้หรือกว่าตอนนี้แผนกเราเหลือผู้หญิงประจำการสองคน”

“บ๊าย” คนถูกแซวร้องพร้อมๆกับกระดานรองเขียนที่ใช้เวลาเข้าตรวจงานปลิวหรือไปทางคนพูด อีกฝ่ายหลบวูบตันทื่ออย่างรู้จังหวะ ขณะที่คนอื่นๆซึ่งมีโต๊ะใกล้เคียงรีบไว

“ระวัง อย่าร้อนมาทางนี้เชียวนา เดี่ยวคอมพ์เจ๊งหมด ยิ่งเพ็งแก้ปัญหาการบั้มลมได้”

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นที่โต๊ะธาราธรเหมือนระฆังหมดดยกหญิงสาวรับก่อนตอบรับสั้นๆ พอวางหูลงถึงได้รู้ว่าเพื่อนฝูงหันมาจ้องมองเป็นตาเดียว

“นายเรียก” หล่อนบอกสั้นๆ

มาร์คส่งเสียงครางดังๆ ยกมือกุมอก

“แหงเลย ต้องเรียกไปกล่อมให้ไปเมืองไทยแน่ๆ ไร้...ความสดชื่นในแผนกกำลังจะหายไปสองสามอาทิตย์ ใจผมคงสลาย”

ธาราธรยิ้มชนิดเดียวที่มุมปาก ขณะที่โจอันน่าเปรยว่า

“เอ...ถ้ามาร์คใจสลายแล้ว บริษัทคงต้องหาตัวแทนไปติดตั้งเครื่องที่ฟลอริดาใหม่แล้วสิ ไง...โทนี่ สนใจไหม?”

มาร์คทำตาโตเลิกอาการเจ็บปวดทันที

“เฮ้ยๆ หัวใจสลายกับงานคนละเรื่อง ยังไม่ได้พูดสักคำว่าสละสิทธิ์ ไร้...ไม่แอมมีชณะฝันที่เป็นจริงเชียวนะ”

“ตอนแย่งอัลเบิร์ตไปฮาวายนายก็พูดอย่างนี้เหมือนกัน ฮีไร้... ปากบอกว่ารักทราว่า แต่เอาเข้าจริงๆ มองสาวนุ่งบิกินีที่บีชตาถลน”

คู่แข่งรีบลงมือไม่ยั้ง

“นั่นสิ ปีก่อนตอนไปติดตั้งเครื่องที่เทกซัส ยังแอบมากระซิบบอกเลยว่าสาวโคบาลนี่ไม่ใช่ย่อย” โทนี่ช่วยซ้ำ

“โอ๊ย...พอทีวีย์ ออย่ารุ่มลิวะ” มาร์คเอะอะเอาเสียงเข้าข่มก่อนหันมาออกๆกับธาราธร

“ทারা...อย่าไปฟังไอ้พวกนี้เลย เชื่อผมเถอะ เมืองไทยนะไปทำไม อยู่บริษัทให้ชื่นใจหนุ่มโสดหัวใจรักคืออย่างผมดีกว่า...”

“อ้าว...” เพื่อนร่วมแผนกคนอื่นๆประสานเสียง

หญิงสาวออกจากแผนกด้วยริมฝีปากที่ยกสูงกว่าเดิมเล็กน้อย หากรอยยิ้มนั้นเลื่อนไปเมื่อนั่งอยู่ตรงหน้าหัวหน้างาน

อย่างที่ทุกคน‘ได้ข่าว’มา มีบริษัทขนาดใหญ่ในเมืองไทยติดต่อซื้อเครื่องจักรเกี่ยวกับการรีไซเคิลพลาสติกเพื่อนำกลับมาหลอมเป็นขวดและท่อพีวีซี บริษัทของหล่อนจึงต้องการส่งเครื่องจักรพร้อมวิศวกรที่เชี่ยวชาญติดตามไปสอนวิธีการใช้เครื่องแก่คนงานที่ประเทศไทย

“ผมไม่ได้เลือกคุณเพราะว่าคุณมีเชื้อชาติไทยอย่างเดียวนะ ทารา แต่ทางโน้นต้องการคนที่สามารถช่วยทั้งแนะนำเครื่องจักรและการรณรงค์เกี่ยวกับรีไซเคิลด้วย ผมเคยเห็นประวัติคุณทำงานด้านนี้มาก่อนสมัยอยู่มหาวิทยาลัย เลยอยากจะส่งคุณไป”

“ลองพิจารณาคณะอื่นก่อนได้ไหมคะนาย” ธาราธรประสานมือบอกตรงๆ “ช่วงนี้ย้ายดิฉันป่วยหนัก ยังไม่ยกกั๊งไปไกลๆ”

สีหน้าคนเป็นนายค่อนข้างจะเห็นใจ และไม่เข้าซื้ออะไรมา เพียงแต่ออกปากว่า

“เสียดายนะใจจริงผมอยากให้คุณไปมากกว่า ผมว่าตลาดเมืองไทยน่าสนใจ ถ้างานนี้ประสบความสำเร็จดี บริษัทอาจจะไป

ตั้งสาขาที่โน่นก็ได้ แล้วก็ใช้เมืองไทยเป็นฐานขยายรुकตลาดเอเชีย
คุณเองก็จะเป็นผู้บุกเบิก”

“ดิฉันก็อยากค่ะ แต่ประสบปัญหาอย่างที่คุณบอก”

นายของหล่อนหมุนดินสอในมือเล่นอย่างที่ชอบทำเป็นประจำ
คิดอยู่ครู่หนึ่งจึงเสนอว่า

“เอางี้... ผมจะเลื่อนการส่งเครื่องจักรไปอีกสักสองอาทิตย์
เราจะได้มีเวลาพิจารณาเรื่องนี้อีกสักเดือนครึ่ง” เขามองหน้าหล่อน
พลาถถาม “ในหนึ่งเดือนนี้ ถ้าอาการของยายคุณดีขึ้น คุณพร้อม
จะรับงานนี้ไหมทราว่า?”

ธารารล้งเล ลึกๆในใจแล้วหญิงสาวอยากไปเมืองไทย มี
เรื่องราวมากมายที่สำคัญกว่าแมวไทยของโจอันนารอให้หล่อนไป
ค้นหา...

“ของซ้ากว่ากำหนดไปสิบกว่าวัน บริษัทที่สั่งซื้อเครื่องมาเขา
จะยอมหรือคะ?”

“บริษัท...” เขาหรีตามองเอกสารการติดต่อสั่งซื้อตรงหน้า
ก่อนจะออกเสียงแปร่งๆ “ทาวีโกวิธคงจะรอได้ เพราะคนที่ติดต่อมา
เคยอีเมลมาคุยกับผมว่า เครื่องจักรที่ส่งไปจะไปช่วยเขาประชาสัมพันธ์
บริษัท...ก็เรื่องพวกอนุรักษ์อะไรทำนองนี้มากกว่าจะเป็นธุรกิจจริงจัง
เขาถึงต้องการคนไปช่วยวางแผนรณรงค์ประชาสัมพันธ์ด้วยง”

นายอธิบายยืดยาว หากคนฟังสะดุดตั้งแต่ชื่อบริษัทจนแทบ
จับคำพูดประโยคหลังๆไม่ได้

“เดี๋ยวนะคะ เมื่อก็นายว่าบริษัทนี้ชื่ออะไรคะ?”

“ทาวี-โกวิธ...เอ...หรือโควิธ ผมก็ออกเสียงไม่ค่อยถูกด้วย
คุณลองดูแล้วกันทราว่า บางทีอาจจะออกเสียงได้ถูกต้องมากกว่าผม”

นายส่งให้ทั้งแฟ้ม ธารารกวาดตามองตราบริษัท อักษรชื่อ
สีทองที่ออกแบบมาเป็นอย่างดีทั้งภาษาไทยและอังกฤษเหมือนจะ
กระโดดเข้าใส่

“บริษัททวิโกวิท...” หลุดปากออกมาเบาๆ ขณะที่สายตาเลื่อนผ่านข้อความสั้นๆ แต่กระชับ ลงไปยังลายเซ็นท้ายชื่ออย่างรวดเร็ว

ธุมธวัช ทวิโกวิท

ไม่ผิดแน่แล้ว... ชื่อนี้หล่อนได้ยื่นจนจำได้แม่น เออหนอ ที่คนไทยชอบพูดว่าโลกกลมมันเป็นอย่างนี้เอง!

“ทำไมทारा คุณรู้จักบริษัทนี้หรือ?” นายถามเมื่อเห็นที่ท่าของหล่อน

“เปล่าค่ะ เพียงแค่เคยได้ยิน...”

จะว่าตลอดชีวิตของหล่อนเลยก็ได้ ทุกครั้งในช่วงครบรอบวันตายของแม่ ยายจะกินเหล้าเมาแล้วคร่ำครวญถึงลูกสาวคนเดียวที่ตายจาก ผู้ชายสามคนที่ใช้นามสกุลทวิโกวิทจะถูกตำหนอย่างรุนแรง โดยเฉพาะ...เจ้าของชื่อท้ายจดหมายนั้น ยายมักจะเริ่มต้นว่า

‘ไอ้ธุม ไอ้ลูกไม่มีพ่อ เพราะมันแท้ๆ เซียวที่ทำให้ลูกฉันต้องตาย...’

‘เขาเป็นใครคะยาย เขาทำอะไรแม่หรือคะ?’ ยามที่หล่อนยังเยาว์เคยถามยายด้วยความไร้เดียงสา

และยังจำได้ติดตาเช่นกันว่า ดวงตาของพิสมัยจะชุ่มด้วยความคุมแค้น ลืมเสียงที่เอ่ยเต็มไปด้วยความเกลียดชัง

‘มันเป็นไอ้ลูกหมาวัด ถ้าไม่มีมันสักคน ป่านนี้ฉันพรึมคงเป็นเมียเศรษฐีนับเบงกีสบายแล้ว ไม่ต้องตายอย่างหมาแบบนั้นหรอก’ ยายคร่ำครวญ ยิ่งมองรูปลูกสาวที่ติดไว้ที่บ้าน ยิ่งร้องไห้รำพันหนักจนฟังไม่ได้ศัพท์

หากพอธารารเข้าปังหวังจะปลอบ พิสมัยก็ปลุกหลานสาวกระเด็นด้วยความชิงชัง ตวาดแหวๆ

‘แกก็เหมือนกันนั่งตัวดี ถ้าพรึมมันไม่โง่มีแกขึ้นมา ชีวิตมันคงไม่สั้น ถูกเขาฆ่าแกงเหมือนผักปลาแบบนั้น แกนั่นแหละต้นเหตุที่ทำให้แม่แกตาย แกต้องชดใช้...จำไว้นะน้องธรร แกจะต้องชดใช้’

‘ยายจำ ยายพูดอะไร ธรไม่รู้เรื่อง’ หล่อนร้องด้วยความตกใจ
 ‘ใช่ แกมันจะรู้เรื่องอะไรล่ะ แต่ถ้าไม่ใช่แก...นั่งพริมก็คง
 ไม่ถูกพวกนั้นฆ่าตาย ไอ้พวกทวิโกวิท พ่อลูกพวกนั้นมันเห็นแม่มาย
 ไม่มีค่า นั่งลูกสาวคนเล็กมันถึงขนาดมาร้องปาว ๆ ต่ำถึงบ้านเรา
 เขียวนะ ว่าพี่ชายมันไม่มีวันกินแดงเถาตาย แม่มายลูกติด
 เห็นใหม่...เห็นใหม่ นี่ถ้าไม่เป็นเพราะแก เพราะไอ้พ่อเลวๆ ของแก
 ลูกสาวมันก็ไม่ต้องตายเหมือนหมา ไปนะ...ไป...นั่งตัวมาร’

ใบหน้าบูดเบี้ยวและท่าทางเจ็บแค้นของผู้เป็นยาย ทำให้
 หญิงสาวในวัยนั้นถอยกรูดด้วยความหวาดกลัว หากยามที่หล่อน
 โตขึ้น พิสมัยยังคงคร่ำครวญถึงลูกสาวไม่ขาด หากไม่ได้ให้ความ
 กระจ่างอะไรแก่ธรรารเลย

หญิงสาวรู้เพียงแค่ว่าแม่หล่อนเติบโตมากับลูกๆ ของบ้าน
 ทวิโกวิท...เป็นเพื่อนบ้านที่แตกต่างราวฟ้ากับดิน ยายเป็นแค่
 แม่ครัว...แม่มายเมียทหารอเมริกันจนๆ ที่ถึงจะกำหะเบียนสมรส
 ในมือ แต่ยังมีวายถูกนินทาว่าเป็น ‘เมียเซ้าจ้อ’ ในขณะที่พวก
 ทวิโกวิทเป็นตระกูลเก่าที่ร่ำรวยมหาศาล

และแน่นอน จากความผูกพันระหว่างเด็กเข้าสู่ความสัมพันธ์
 ระหว่างหนุ่มสาว พิสมัยเคยหวังสุดใจว่าเมื่อเติบโตขึ้น แม่หล่อนจะ
 แต่งงานกับลูกชายของพวกทวิโกวิท หากเมื่ออายุสิบแปด พริมโรส
 แม่ของหล่อนกลับสร้างความผิดหวังให้คนใกล้ชิด ด้วยการแต่งงาน
 กับพ่อของธรราร...นักดนตรีจ๋าๆ ที่อยู่ธยา

หากอายุของชีวิตคู่ดำเนินไปไม่ถึงปี แม็กก็หย่าแล้วหอบหล่อน
 กลับมาบ้าน เพื่อที่จะมาถูกข่มขืนและฆ่าตายอย่างน่าอนาถและเป็น
 บริศนาในเขตบ้านของพวกทวิโกวิท บ้าน...ที่ยายหวังนักหวังหนาว่า
 จะได้เข้าไปอยู่นั่นเอง

แม็กดีจะปิดและมีการตัดสินใจจากผู้กระทำตลอดชีวิต หาก
 พิสมัยยังพรั่นรำพันมากมายว่าการตายของพริมโรสนั้น ‘ฆาตรกรยัง

ไม่ถูกลงโทษ” ทว่าสภาพแม่ครัวฐานะปานกลางอย่างหล่อนทำให้
ไม่อาจเรียกร้องความเป็นธรรมใดๆได้ และหลังจากการตายของ
ลูกสาวได้ไม่กี่อาทิตย์ หล่อนก็ต้องหอบหลานสาววัยห้าเดือนสู่
อเมริกา และไม่เคยกลับไปเหยียบเมืองไทยอีกเลย

จากวัยห้าเดือนสู่สี่สิบเอ็ดปี...แม้ธรรมาธิจะมีประพิมพ์ประพาย
เหมือนแม่ ทั้งรูปหน้า ดวงตา และสีผม หากเติบโตขึ้นมาอย่าง
อ้างว้างท่ามกลางการเลี้ยงดูอย่างเข้มงวดและเย็นชา เพราะถึงพิสมัย
จะรักลูกสาวของหล่อนสุดหัวใจ แต่ความรักนั้นไม่เคยเหลือใจจวน
มาถึงหลานสาว

และไม่ว่าหญิงสาวจะพยายามมูเรียนหนังสือให้เก่ง ประพฤติ
ตัวดี จบจากมหาวิทยาลัยในฐานะนักเรียนทุนด้วยคะแนนสูงลิ่ว
ทั้งๆที่อายุยังไม่เต็มยี่สิบ เข้าทำงานในบริษัทใหญ่ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง
เป็นตัวอย่างสาวน้อยที่คนเป็นพ่อแม่ฝันถึง หากหล่อนก็ยังไม่เคย
ได้รับความรักหรือความชื่นชมจากยายแม้แต่น้อยอยู่ดี

“ทारा? คุณปกติดีหรือเปล่า?” เสียงนายถาม ปลุกหญิงสาว
ตื่นขึ้นจากภวังค์

“สบายดีค่ะ” หล่อนรีบตอบ หยุดนิตหนึ่งก่อนเสริมว่า

“นายคะ ดิฉันอยากไปทำงานชิ้นนี้ แต่ขอเวลาดูอาการยาย
ก่อน ถ้าในหนึ่งเดือนนี้อาการยายดีขึ้น ดิฉันก็เต็มใจจะไปเมืองไทย
ค่ะ” ❀

• บทที่ ๒ •

ธารารจจอตระถลงที่หน้าอาคารทันสมัยขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่เจียบสงบชานเมือง สถานพยาบาลซึ่งผู้เข้าพักรักษาต้องจ่ายค่าหมอค่าห้องในอัตราสูงลิ่ว หากเงินสะสมจากการเป็นแม่ครัวมือหนึ่งของร้านอาหารไทยชื่อดังในดาวนทาวน์ ทำให้พิสมัยสามารถรักษาตัวที่นี่ได้โดยหลานสาวไม่เดือดร้อนมากนัก

หญิงสาวถอดเสื้อแจ็กเก็ตพาดไว้กับแขนยามเมื่อก้าวเข้าสู่ความอบอุ่นของตัวอาคาร ตรงไปที่เคาน์เตอร์พยาบาลซึ่งมีเจ้าหน้าที่ซึ่งพอคุ้นหน้าดีรอรับอยู่

“คุณหมอพาเรลขอพบดิฉันค่ะ” หล่อนได้รับบีเปอร์เรียกจากที่นั่งก่อนเลิกงานไม่กี่นาที และรีบวิ่งรถมาทันทีโดยไม่แวะที่פקก่อน

“คุณหมอรอคุณอยู่แล้ว เชิญที่ห้องเลยค่ะ”

ระหว่างเดินไปตามทางเดินสีขาวแคบๆ และเต็มไปด้วยกลิ่นยาฆ่าเชื้อ หัวใจของหญิงสาวหนักอึ้ง รู้ดีว่าเรื่องที่จะได้รับฟังคงไม่ใช่ข่าวดี แพทย์ประจำตัวพิสมัยคงไม่เรียกตัวหล่อนด่วนทั้งๆ ที่ก็รู้ว่าหล่อนจะต้องมาเยี่ยมยายทุกเสาร์...ซึ่งก็ห่างออกไปอีกแค่สองวัน

อยู่แล้ว

และก็จริงดังที่คาด นายแพทย์ฟาเรลมองหล่อนด้วยสายตาเห็นใจเมื่อบอกตรงๆว่า จากผลการเอกซเรย์พบว่ามึน่องอกก้อนใหม่ในลำไส้ของพิสมัย และไม่จำเป็นต้องนำเนื้อเยื่อมาตรวจ แพทย์ผู้รักษาก็แน่ใจว่าต้องเป็นมะเร็งแน่

“ผ่าตัดทิ้งไปได้ไหมคะหมอ?” ธาราธรรม หล่อนรู้ว่าร่างกายของยายตอนนี้ไม่สามารถฉายแสงรักษาได้อีกแล้ว

นายแพทย์ฟาเรลส่ายหน้า

“คุณยายของคุณอ่อนแอเกินกว่าจะผ่าตัดอีก ผมคิดว่า...” เขาระแอมนิดหนึ่ง “เราคงทำอะไรไม่ได้มากนัก นอกจากฉีดยาระงับปวดเวลาอาการกำเริบขึ้นเท่านั้น”

หญิงสาวพยักหน้ารับรู้อย่างซึ้งซา ออกจากห้องหมอหล่อนแวะไปเยี่ยมยาย พิสมัยนอนอยู่บนเตียงที่เพียบพร้อมไปด้วยอุปกรณ์ช่วยชีวิต ร่างผอมบาง ผิวกร้านกะด่ากะด่าง ท้องแขนเหี่ยวยุบ แขนง่าเกลือระโยงระยางชวนให้น่าสังเวชใจ หากใบหน้ากระด้างของหญิงสูงวัยกลับยังปรี่ลั่นไปด้วยความเกลียดชัง ดวงตาที่เริ่มขุ่นฝ้าจ้องเขม็งตั้งแต่หลานสาวผลึกประตูเข้าห้องมา

“ยายคะ ธรรมเยี่ยม” หญิงสาวว่าเสียงอ่อนโยน

แม้ความสัมพันธ์ระหว่างหล่อนกับคนบนเตียงจะไม่อบอุ่นเต็มไปด้วยความรักใคร่อย่างที่เพื่อนฝูงเข้าใจ หากพิสมัยก็เป็นผู้เลี้ยงหล่อนมา และเป็นญาติสนิทคนเดียวที่หล่อนพูดได้เต็มปากว่ามี

“มาทำไม ถ้าจะมาดูว่าฉันตายหรือยังละก็...บอกได้เลยว่าแกต้องผิดหวัง” ลืมเสียงคนป่วยแม้จะอ่อนระโหย แต่คงความประชดประชันครบครัน

“โอ้ ยายคะ คิดอะไรอย่างนั้น ธรรม่วงยายนะคะ”

หล่อนนั่งลงบนเก้าอี้ข้างเตียงซึ่งพยาบาลประจำห้องจัดเตรียม

ไว้ให้ แต่จะแซงที่เหี่ยวยุ่นเบาๆ หากฝายนั่นกลับชักหนี

“เซอะ...” ขนาดเจ็บป่วย พิษมายังทำเสียงขึ้นจมูกได้อย่างน่าพิศวง และถึงจะพูดไปหอบไปด้วยความเหน็ดเหนื่อย หล่อนก็ยังดำหลานสาวคนเดียวได้ด้วยน้ำเสียงห่างเหินเช่นกัน

“ห่วงฉัน อย่ามาพูดให้เปลืองน้ำลายหน่อยเลย ถ้าห่วงจริงจะปล่อยให้ฉันอยู่ที่นี้คนเดียวหรือ แกนะ...นานๆ ถึงจะโผล่หัวมาให้เห็นสักที แล้วอย่าหวังว่าฉันตายแล้วแกจะได้อะไร ฉันจะผลาญให้หมด...ใช้มันให้หมด ไม่เหลือทิ้งไว้ให้แกสักแดง”

“ยายก็รู้ว่าธรมไม่เคยหวังมรดกอะไรจากยายเลย” ธราธรพูดอย่างอดทน “แล้วยายเองก็รู้ว่าธรมมาหายายทุกอาทิตย์ ไม่เคยทอดทิ้งยายเลย”

“ทุกอาทิตย์!” ยายหล่อนกระแทกเสียงใส่

“ถ้าเป็นเมืองไทยละก็ ลูกหลานเขาต้องเฝ้ากันทุกวัน ไม่ใช่ทุกอาทิตย์ นี่แกมันอยู่เมืองนอก ถือตัวเป็นฝรั่ง เอายายมาปล่อยไว้เหมือนปล่อยหมาปล่อยแมวอย่างพวกตาน้ำข้าวมัน...” หล่อนหยุดหอบฮักๆ “นี่นะ ถ้านั่งพริมมันยังอยู่ ฉันก็ไม่ต้องมาทรมาณอย่างนี้หรอก คงอยู่บ้าน มีคนดูแลดีๆ สบายๆ ไม่ใช่ให้ฝรั่งพวกนี้มันดูเอาเอ็ดเอา ดูซิ มันแทงเข็มทุกวันๆ ยิ่งกะฉันเป็นวัวเป็นควาย...”

นอกจากหอบ ยังเป็นน้ำหุบน้ำตาขึ้นมาอีก หลึงสาวได้แต่ดีใจที่พยาบาลฟังภาษาไทยไม่ออก หล่อนปลอบยายว่า

“พยาบาลเขาไม่ได้เอ็ดนะคะยาย เขาแค่หวังดี อยากให้ยายหายเร็วๆ ยายอยู่ที่นี้...มีทั้งหมดทั้งเครื่องมือทันสมัย ดีกว่าอยู่บ้านตั้งเยอะ”

ผู้เป็นยายเมินหน้าหนีไป...คงเหนื่อยเกินกว่าจะเถียง ธราธรเงยไปครู่ก่อนเอ่ยล่อยๆ ว่า

“ยายคะ ธรรอาจจะได้ไปเมืองไทยเร็วๆ นี้ ยายพอจะจำที่อยู่ของพ่อได้ไหมคะ?”

พิสมัยหันขวับมาทันที เร็ว...ชนิดที่ไม่น่าเชื่อว่าคนไข้หนัก จะทำได้ หล่อนเข่นเสียงเหมือนกรีดร้อง

“พ่อแก! จะไปหามันทำไมไอ้ผู้ชายเฮงชวย ถ้าแกจะไป เมืองไทยนะเนิงธร สิ่งที่แกควรจะทำที่สุดคือแก้แค้นให้แม่แก เอา ไอ้ตัวฆาตกรที่ฆ่าลูกสาวฉันมาลงโทษ แกจะต้องล้างแค้นแทน นิงพริม...”

เสียงสัญญาณจากเครื่องจับชีพจรเหนือศีรษะดังขึ้นอย่าง น่ากลัว หากคนไข้บนเตียงยังไม่หยุด

“ไปหาพวกมัน ไอ้พวกทวิโกวิท ไอ้ธูม ไอ้ซัช ไอ้กมล ยังมี...ยังมีนิงกาญจนาอีกคน นิงลูกหมาปากเปราะนั่น พวกมัน ฆ่าลูกสาวฉัน” หลังๆ ประโยคของหญิงสูงวัยเหมือนล่ำลึก

“แต่ยายคะ เรื่องมันผ่านไปนานแล้วนะ คนฆ่าแม่ก็ถูกจับได้แล้วด้วย จะไปรื้อฟื้นมันขึ้นมาอีกทำไม” ธาราธรพยายามเถียง

หล่อนฟังเรื่องนี้ตั้งแต่เล็กจนโต...จนเมื่อหน้ายเต็มทน แรกๆ ก็เชื่อยายที่อยู่หรงอก แต่ยิ่งโตหล่อนยิ่งไม่แน่ใจ พิสมัยเป็นคนที่ยืน แต่ความผิดของคนอื่น โทษแต่ความผิดคนอื่น บางครั้งก็ทำเรื่อง เล็กให้กลายเป็นเรื่องใหญ่โตจนคนรอบข้างเอือมระอา จนทำให้นาง แทบไม่มีเพื่อนฝูงที่นั่นเลย

และในเรื่องของพริมโรส บ่อยครั้งในช่วงหลายปีหลังๆ มา นี้ ที่ความห่างเหินน้อยใจพิสมัยที่สั่งสมมาแต่เล็กแต่น้อย ทำให้ หญิงสาวเกิดความรู้สึก ‘ต่อต้าน’ จนคิดและเกือบจะมั่นใจว่ายาย อาจจะมีจิตใจกับพวกทวิโกวิทที่ไม่ยอมให้แม่แต่งงานกับลูกชายเขา เลยโทษเสียเลยว่าคุณพวกนั้นเป็นฆาตกร

“โง่...โง่ ฉันบอกแกก็ครั้งแล้วว่าไอ้นั้นมันแพะต่างหาก... แพะรับบาป พวกทวิโกวิทมันใหญ่โต มีหรือจะถูกจับง่ายๆ”

สายตาของพิสมัยราวจะชุ่มหลานสาว เหมือนสมัยที่มันเป็น ประจํายามที่หล่อนยังเป็นเด็ก

“จำไว้นะน้องธรร แก่ต้องแก้แค้นให้แม่แก ต้องทวงความยุติธรรมให้ผีแม่แก บ้านเก่าที่ฉันอุตส่าห์ทนเก็บเอาไว้ก็เพื่อรอให้แกกลับไป แต่แกมันอกตัญญู ไม่เคยสนใจเลยสักนิด ไม่เคยเชื่ออะไรฉันเลย แล้วดูซิ พอจะไปเมืองไทยก็คิดถึงแต่ไอ้พ่อเลวๆ ของแกถามหน่อยว่ามันเคยดูดำดูดีแกบ้างไหมน้องธรร ไม่ใช่ไอ้แก่นี่นะหรือที่เลี้ยงดูแกมา ดูซิดู...แกตอบแทนฉันยังงี้...”

“โอ้...ยาย พอเถอะค่ะ อย่าพูดอะไรมากเลย”

หากคนบนเตียงหอบเหมือนจะขาดใจ จนพยาบาลที่ดูแลอยู่เข้ามาถามด้วยความตกใจว่า

“เกิดอะไรขึ้น?”

คนเจ็บไม่สนใจพยาบาลผมทอง แรงแย้สุดท้ายดึงจากทุกอนุของร่างกายเพื่อชี้หน้าหลานสาวด้วยนิ้วที่แทบจะหมดเรี่ยวแรงร่ำร้อง

“น้องพริมนั่นนอนตายตาไม่หลับ และเพราะแก...แกมันตัวก่อเรื่อง แก่ต้องชดใช้ให้น้องพริมนั่น จำไว้นะ...จำไว้ ต้องชดใช้ความยุติธรรม...หาความยุติธรรมให้ผีพริมโรสมัน”

หูดาศิสมย์เหลือกด้วยความเจ็บแค้นชิงชัง พยาบาลสาวจึงขอให้หญิงสาวออกจากห้องไปก่อน ขณะที่นายแพทย์ฟาเรลถูกตามตัวอย่างเร่งด่วน ธาราธรถอยออกไป หากยังทันได้เห็นพยาบาลครอบเครื่องช่วยหายใจลงบนจมูกปากของยาย

สุดท้าย...หญิงสาวออกมายืนคว้างๆ อยู่แถวทางเดิน รู้สึกผิดที่เอ่ยเรื่องเมืองไทยขึ้นมาจนยายเกิดอาการเหมือนคลุ้มคลั่ง และยิ่งกว่านั้น...หล่อนรู้สึกผิด...ที่ไม่อาจรับปากยายเรื่องแม่ได้!

หลังจากที่ธาราธรแวะไปเยี่ยม อาการของพิสมย์ก็ทรุดลงอย่างรวดเร็ว ก่อนจะสิ้นลมในกลางดึกของเจ็ดวันถัดมา

เมื่อธาราธรไปรับศพยายเพื่อนำไปพินเนอรัลแฮร์สนั้น พยาบาล

ประจำที่ดูเลยยล่อนบอกว่า

“ตามปกติคนใช้หนักก่อนจะเสีย ส่วนใหญ่จะพูดไม่รู้เรื่อง ขยับร่างกายไม่ได้แล้ว แต่คุณยายคุณนี่ยังพอมีสตินะคะ ก่อนเสีย ยังพูดย้ำๆอยู่แต่ว่า ยูติทำๆ...หมายความว่าอะไรคะ?”

“ยูติธรรมค่ะ” หญิงสาวแปลเป็นภาษาอังกฤษให้ หัวใจ ห่อเหี่ยวหนัก ยายล่อนฝิ่งใจอยู่กับการตายของลูกสาวจนวินาที สุดท้ายของชีวิต!

และเนื่องจากวัดไทยในเมืองที่ล่อนอาศัยอยู่ มีพระสงฆ์จำวัด อยู่ไม่กี่รูป ธารารจึงนิมนต์มาสดศพพิสมัยเพียงสองรูป และสวด เพียงวันเดียว ทำพิธีทางศาสนาเสร็จก็เผาเลย เพียงสองชั่วโมง ล่อนก็พาอัฐิยายในโลโกหะกลับบ้าน

มาร์คกับเพื่อนร่วมงานส่งดอกไม้แสดงความเสียใจมาให้ หาก หญิงสาวไม่มีแก๊จจะซาบซึ้ง เพียงแค่หาแจกันจัดดอกไม้ตั้งไว้ส่งๆ ในห้องโถง ตัวล่อนเองกลับเข้าไปในห้องของพิสมัย นั่งจม กับความคิด...มองโลโกหะที่รูปภาพที่เหลืองซีดไปตามกาลเวลาของ พรหมโรสด้วยความรู้สึกเศร้าใจ

ล่อนผิดหรือเปล่าที่คิดต่อต้านพิสมัยสักๆ ในใจมาตลอด ล่อนผิดหรือเปล่าที่ไม่ยอมเชื่อและไม่ยอมรับปากยาย?

แต่ก็นั่นแหละ...ถึงรับปากไป ใช่ว่าจะทำได้...ในใจพยายาม แก่ต่าง

คนที่จากบ้านมาตั้งแต่ยังเป็นทารก เติบโตต่างถิ่นต่างบ้าน ต่างเมืองอย่างล่อน จะมีปัญญาอะไรไปสืบเรื่องที่ผ่านมากกว่ายี่สิบปี แล้วได้ อีกร้อย...เวลานานขนาดนี้ คดีคงหมดอายุความแล้ว ถึงรื้อฟื้นขึ้นมาก็ไม่มีประโยชน์อะไร?

ธารารมองรูปแม่ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเหมือนล่อนราวกับ พิมพ์ที่ตบออกมานั้น ดูราวจะน้อยใจ ผิดหวัง...ยั้งมอง หญิงสาว ยิ่งห่อเหี่ยวหัวใจ

ข้ออ้างที่ยกมาปลอบตัวเองไม่ได้ผลเลย ความรู้สึกผิดที่เหมือนตะกั่วถ่วงหนักไปทั้งอก ตั้งแต่คืนสุดท้ายที่ไปเยี่ยมยายตราบนานวินาทีนี้ พอakupนกัดกร่อนใจจนหาความสงบไม่ได้

ขบริมฝีปากนิดหนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจได้ ผ่อนลมหายใจยาว เอาเอะอะ...ถึงหล่อนจะเอาผิดอะไรใครไม่ได้แล้ว แต่ลองไปดูความจริงที่เกิดขึ้นในอดีตหน่อยจะเป็นไร ดูให้แน่...ตลอดเวลาที่ยี่สิบปีที่ผ่านมา ความเชื่อมั่นของพิสมัยนั้นถูกต้องแน่แท้ประการใดใช้แล้ว...ไม่จำเป็นต้องล้างแค้น ไม่ถึงขนาดเรียกร้องความยุติธรรม ขอแค่ความจริงเท่านั้น แล้วหล่อนก็จะกลับไปอเมริกาอย่างคนที่ไม่มื่ออะไรติดค้างกับแม่และยายอีกต่อไป!

ตรองตกแล้วธรราก็เริ่มวางแผน หญิงสาวเปิดลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้งที่พิสมัยหวนนึกหงงหงา ในนั้นมีอัลบั้มรูปของพริมโรส...หลายรูปถูกพิสมัยฉีกเอาภาพคนที่ไม่ “พึงประสงค์” ออกจนตัวภาพว่าแห้วไปหมด นอกจากนั้นก็ยังมีแฟ้มข่าวซึ่งตัดข่าวมาจากหน้าหนังสือพิมพ์ หล่อนเปิดดูผ่านๆ เสียหายที่ตัวเองถึงจะพูดภาษาไทยได้ค่อนข้างคล่อง แต่อ่านไม่ออก เลยไม่รู้ข่าววั้นเขียนว่าอะไรบ้าง

ในสุดของลิ้นชักเป็นซองเก็บเอกสารสำคัญๆ มีทะเบียนบ้านเก่าๆ โฉนดที่ดินในเมืองไทย กับจดหมายของคนที่ย้ายวางใจมอบหมายให้ดูแลเรื่องเช่าบ้านเก่า เรียงซ้อนมัดกันอย่างเป็นระเบียบ และบนสุดของตั่งจดหมายคือกระดาษจดที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์

เทียบเวลาแล้วเห็นว่าที่เมืองไทยคงเข้าพอดี ธรรารจึงหมุ่นไปตามหมายเลข

พอปลายสายมีการตอบรับ หล่อนก็กรอกเสียงลงไปว่า

“ดิฉันธรราร หลานสาวคุณพิสมัย โทร.จากอเมริกาเนะคะ ขอสายคุณป้าสุรีย์มาค๊ะ”

“กำลังพูดอยู่ มีอะไรหรือจะหุ?”

“คือว่า...ธรรจะโทร.มาเรียนให้คุณป้าทราบว่าคุณยายเสียแล้วค๊ะ”

“ตายจริง แหม...เสียใจด้วยนะหนู พี่หมี้ยกับบ้านี่สนิทกัน
 มากมาก ดูลิ ฟังข่าวแล้วชนลูกเขียว...นี่ก็ไม่ถึง รู้ลึกบ้างจะเพ็ง
 จดหมายไปถึงพี่หมี้ยแวบๆนี่เอง”

“เมื่อสามเดือนที่แล้วค่ะ คุณป้าส่งใบโอนเงินค่าเช่าบ้านมาให้
 คุณยาย” ธาราธรจำได้เพราะเป็นคนเอาจดหมายไปให้ยายที่สถาน
 พักฟื้นเอง

ตลอดเวลาเกือบยี่สิบปี สุริย์มาศจะส่งเงินค่าเช่าบ้านที่หล่อน
 จัดการแทนเพื่อนรุ่นพี่ให้ปีละสองหรือสามครั้ง จำนวนเงินนั้น
 นอกจากจะไม่มากแล้ว ลิบบิไม่มีการขึ้นลั๊กเชินด์ แถมบางครั้งเงิน
 ก็ไม่ครบจำนวน หายไปกว่าครึ่ง เพราะคนส่งที่ ‘หัก’ ค่าจัดการ
 ไปแล้วส่วนหนึ่ง อ้างว่าตัวบ้านทั้งเก้าห้องโหม่มากจนต้องเอาเงิน
 ค่าเช่าบางส่วนไปซ่อมแซม ไม่งั้นคงหาคนเช่าไม่ได้

และทั้งๆที่เป็นคนตระหนี่คมเค็มจัด...หากพิสมัยกลับเอ่ย
 อย่างเรียบเฉยถึงเรื่องนี้ว่า

“นังมาศมันคงงุบงิบเงินไว้ แล้วทำเป็นอ้ำโนนอ้ำนี่ แต่
 ช่างมัน...ถือเป็นค่าที่มันช่วยดูแลให้ แค่มันอุตสาห์ส่งเงินมาให้
 ไม่อ่อมหมดก็ดีถมไปแล้ว”

“อ้อ...เออ พุดถึงเรื่องบ้านขึ้นมา...” ลุ้มเสียงปลายสายดูคล้าย
 จากอาการเสียใจได้อย่างรวดเร็ว

“หนูจะทำยังไงกับบ้านของพี่หมี้ยล่ะจ๊ะ นี่มีคนเขาขอซื้อนะ
 ตี้อมาหลายปีแล้ว แต่ยายหนูคือเหลือเกิน ไม่ยอมขาย หนูล่ะ...
 ได้ข่าวว่าจะอยู่อเมริกาตลอดไปไหม ถ้าไม่กลับก็ขายเสียเถอะ...คน
 ที่ติดต่อมาเขาให้ราคาดีนะ ที่แค่หกสิบตารางวาให้ตั้งล้าน ป้าว่า...
 ดีกว่าให้เขาเช่าเดือนละสองสามพันเยอะนะ ยิ่งตอนนี้เศรษฐกิจ
 แย่...คนเช่าหายากยิ่งกว่าทอง พวกนักศึกษาก็ไปรวมเช่าหอหมด
 ไม่มีใครอยากอยู่บ้านกันหรอก”

ธาราธรไม่สนใจเรื่องคนเช่าบ้าน หล่อนอยากรู้เพียงว่า

“ใครคะที่อยากซื้อบ้านคุณยาย?”

“ก็...” เสียงสุริย์มาคึกอึกขึ้นมาทันที “คนที่เขาอยู่บ้านข้างๆ นะ เขาอยากขยับขยายพื้นที่”

“พวกทวิโกวิทใช้ไหมคะ?” หญิงสาวเดาไม่รู้ทำไม่คิดว่าต้องเป็นคนกลุ่มนี้

“อู๊ย... หนูรู้จักพวกบ้านนี้ด้วยหรือ ก็ตอนไปนะหนูยังแบเบาะอยู่เลย” ทางโน้นเสียงซักแปร่ง คงคาดไม่ถึง

“คุณยายเคยเล่าให้ฟังคะ” เล่ามากเสียด้วย

“ป่าพอรู้ละว่ายายหนูจะพูดอะไรบ้าง” คราวนี้หญิงสูงวัยเอ่ยด้วยลุ่มเสียงเหมือนรู้ดีจริงๆ

“แต่อย่าไปเชื่อนักเลยนะหลาน... พี่หมี้ยแก่โกรธนะที่คนงานบ้านนี้ ที่...เอ่อ...ทำให้แม่หนูตาย บางทีก็เลยพูดเรื่อยเปื่อยไปบ้าง ความจริงคุณกมลแก่ก็ดีนะ ถึงรวยก็ไม่ถือตัว และนี่เขาก็อยากได้ที่บ้านพี่หมี้ย...เอ่อ...บ้านของหนูจริงๆ ไงละ สนใจจะขายหรือเปล่า ถ้าล้านนึงน้อยไป ป้าจะช่วยต่อรองเขาให้ เพื่อหลานสาวพี่หมี้ย... ป้าไม่คิดเปอร์เซ็นต์เลยนะ”

“ไม่คิด... แต่คงบอกราคาให้หล่อนไม่เต็มจำนวนที่ทางโน้นเสนอมาแน่... ธาราชนึกต่อในใจ แม้ไม่เคยติดต่อกับผู้หญิงคนนั้นมาก่อน หากดูจากการติดต่อกับพิสมัยหลายปี ก็พอเดานิสัยเพื่อนคนนี้ของยายได้... คงคมเข้มไม่แพ้กันหรอก

“ครั้นไม่คิดจะขายบ้านหรือคะคุณป้า ความจริงธระจะโทร. มาบอกว่า ธระจะกลับไปอยู่ที่บ้านนั้นสักพัก”

ปลายสายเงียบกริบ ก่อนจะละล้าละลัก

“จะกลับมาทำไมกัน อยู่ที่โน่นสบายดีอยู่แล้วไม่ใช่หรือ เมืองไทยตอนนี้แย่งจะตายไป ทั้งร้อนทั้งรถติด บ้านเมืองมีแต่ฝุ่น มีแต่คนเขาอยากไปที่โน่นกันทั้งนั้น หนูนี่แปลก อยากกลับ... โง่แท้ๆ”

“จำเป็นต้องกลับเรื่องงานค่ะ” หญิงสาวพยายามไม่สนใจคำที่ผู้อาวุโสกว่า ‘หลุด’ ออกมา “ตั้งใจจะเอาอัฐิของยายกลับเมืองไทยด้วย แต่อาจจะอยู่ไม่นาน จัดการเรื่องยายเรื่องงานเสร็จก็จะกลับ”

“โอ้ ถ้าอยู่ไม่นานก็พักโรงแรมเดอะหลาน จะกลับมาอยู่บ้านเก่าทำไม บ้านหลังนั้นจะพังมีพังเหลืออยู่แล้ว แถมยังมีคนเช่าอยู่เต็มอีก” ปลายสายหว่านล้อม ลืมคิดเสียสนิทว่าเพิ่งพูดเมื่อครู่หยกๆ ว่าหากคนเช่าได้ยากเย็นแค่ไหน

“ให้คนเช่าออกไปเถอะค่ะ ขอให้ออกเร็วที่สุดด้วย ภายในหนึ่งหรือสองอาทิตย์ยิ่งดีใหญ่ เพราะรถกำลังจะไปเมืองไทยเร็วๆ นี้”

“กะทันหันแบบนี้จะไปบอกได้ไง” เห็นชัดว่าสุรีย์มาศชักอารมณ์ไม่ดีขึ้นมา คงเห็นแล้วว่า การกลับมาของหลานเพื่อนจะทำให้ตัวเองเสียผลประโยชน์ที่มิดเม็ดมาเป็นสิบๆ ปี

“จะเลิกเช่าอย่างน้อยก็ต้องแจ้งล่วงหน้าเป็นเดือน บางเจ้านะ ถ้าบอกเลิกก่อนถึงเวลาในสัญญา ก็ต้องจ่ายค่าขนย้ายให้เขาด้วย”

“ถ้าเขาขอกี่ให้เขาไปเถอะค่ะ แล้วนี้จะครบเดือนแล้วใช้ไหมคะ...บอกคนเช่าว่าค่าเช่าเดือนนี้ไม่ต้องจ่ายก็ได้ ธรต้องการให้เขาย้ายออกเร็วที่สุดเท่านั้น”

“แหม...” ทางเสียงคนเมืองไทยดีขึ้นเล็กน้อย “ทำอย่างนี้หลานอาจต้องเสียเงินเยอะนะค่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะคุณป้า ขอให้ทุกคนย้ายออกก่อนธรไปเมืองไทยก็แล้วกัน” หล่อนรีบตัดบท ❀